

př. dlužní úpis a pod. Na vydání listiny postupní anebo postupní doložky vkladní stát oproti uspokojenému věřiteli nároku nemá a také těchto právních listin nepotřebuje, poněvadž má možnost uplatňovati své nároky, které naň ze zákona přejdou, již na základě §u 1358 obč. zák. Prvý soud opřel tudíž právem své rozhodnutí o § 1358 obč. zák., ale pochybil, pokud se dovolával též §u 1422 obč. zák. Předpisy těchto dvou paragrafů vylučují se navzájem a je-li dovozeno, že v souzeném případě platí § 1358 obč. zák., je tím použití §u 1422, pokud se týče i § 1423 obč. zák. vyloučeno. Také strana žalovaná poukazuje na §§ 1422 a 1423 obč. zák. neprávem. Obava strany žalované, že by postizní právo státu bylo ohroženo tím, že by věřitel mohl vydati vedle kvitance státní správě také výmaznou listinu stavebníkovi, není na místě, neboť proti takovému jednání je stát chráněn předpisem §u 1360 poslední věta obč. zák. Rozhodnutí nejvyššího soudu, na něž odvolatel poukazuje, nemají v tomto případě významu. Důležitým jest judikát čis. 208, ale ten svědčí proti názorům odvolatelem hájeným.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Odvolací soud posoudil věc v podstatě správně po stránce právní. Pokud žalovaná strana odporuje obdobnému užití §u 1358 obč. zák., je poukázati na to, že názor odvolacího soudu kryje se s náhledem projeveným na str. 140 spisu: »Zákony o podpoře stavebního ruchu« díl I., a sice s výkladem připojeným autorem Drem Hynkem Kubištou k §u 29 v odst. III., podle něhož stát, zaplativ z důvodu záruky věřitelovi za dlužníka, vstupuje podle §u 1358 obč. zák. do práv věřitelových. Avšak ani o tom není třeba uvažovati v dovolacím řízení, v němž jde jediné o otázku, zda žalovaná strana jest oprávněna odepřítí placení zažalované pohledávky bez vydání postupní listiny anebo postupní doložky vkladní. Žalovaná strana dovozuje právo to ze zákona o stavebním ruchu čis. 45 sb. z. a n. z r. 1922, ale zákon ten neobsahuje ani výslovného předpisu, ani jiného ustanovení, z něhož by se dal nárok ten odvoditi. Dovolatelka sama odůvodňuje nárok ten jediné poukazem na ohrožení svého postizního nároku. Ani v tomto směru nelze s ní souhlasiti. § 61 zákona odst. 4, jednající o postihovém právu, poukazuje na zvláštní nařízení, jež nebylo dosud vydáno. Nařízení vlády čis. 160 z r. 1923, zmiňující se o postihovém právu podle §u 61 zákona, poukazuje na zvláštní nařízení, jež bude vydáno teprve po roce 1925, jinak však vylučuje právo to do konce roku 1925. Jiného ustanovení o postihu zákon neobsahuje. I tento názor odpovídá náhledu vyslovenému v uvedeném již spise na témže místě, jakož i v dílu II. na str. 167. Nezáleží na zmínce, obsažené v odvolacím spise, o námitce učiněné v jiném sporu, že dlužník nesplnil podmínek podpory, ježto žalovaná strana uznává v tomto sporu povinnost svou k placení, činíc ji závislou jediné na vydání kvalifikované listiny.

Čis. 5474.

Odklad exekuce vyklizením (zákon ze dne 31. března 1925, čis. 51 sb. z. a n.).

Vyklizením povinnému nájemníku nelze přičítati k vině, že se nenastěhoval do bytu, pronajímatelem mu pořízeného, byl-li mu tento byt k dispozici sice dříve, nikoliv však v době, do které najatých místností užíval za souhlasu pronajimatelova.

S hlediska §u 1 zák. nelze přihlížeti k zájmům příštího nájemníka (pachtýře), pro něhož má býti vyklizovaný byt uvolněn.

(Rozh. ze dne 19. listopadu 1925, R I 948/25.)

Návrhu povinného, by byl povolen odklad exekuce vyklizením, soud první stolice vyhověl, rekursní soud návrh zamítl. Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Podle §u 1 zákona ze dne 31. března 1925, čís. 51 sb. z. a n. o odkladu exekuce vyklizením místností může vyklizením povinný dovolávati se ochrany tohoto předpisu jen tehdy, nemá-li bez své viny jiné potřebě odpovídající náhrady. Rekursní soud vyhověl rekursu vymáhající strany a návrh povinného na odklad exekuce zamítl v úvaze, že povinný, jenž podle informací ze dne 23. prosince 1924 a ze dne 9. ledna 1925 jím podepsaných a podle dopisu ze dne 10. února 1925 místnosti hostinské a obytné sám vypověděl a se zavázal, že ku dni 15. února 1925 veškeré místnosti vyklidí a majitelům odevzdá, nenastěhoval se do bytu v K. od 15. února 1925 jemu pořízeného, ačkoliv s ním souhlasil, čímž sám zavínil, že potřebě odpovídající náhradu nemá. I kdyby se připustilo, že zavinení povinného může spadat i do doby před vydáním exekučního titulu, jelikož zákon ve směru tom nerozeznává a jelikož to nelze ani vyčísti z toho, že zákon, upravuje odklad exekuce, přirozeně mluví o povinném, nelze souhlasiti s rekursním soudem, že tu zavinení bylo. Především neplyne z uvedených listin, že k vyklizení povinný místnosti užívané vypověděl, nýbrž toliko, že souhlasil s rozvázáním smlouvy, neboť prohlašuje jak v informaci ze dne 23. prosince 1924, tak i v informaci ze dne 9. ledna 1925, že souhlasí, by smluvní poměr k firmě F. byl rozvázán. Ale důležitějším jest, že se o místnosti, které vyklizením povinný ku dni 15. února 1925 vykliditi a odevzdati se zavázal, podle spisu okresního soudu vůbec nejedná, nýbrž že běží toliko o jednu přízemní světnici a část půdy, kteréžto místnosti povinný za souhlasu pronajimatelů užíval do 1. dubna 1925 a jež teprve tohoto dne vykliditi a odevzdati měl. Jen vyklizení a odevzdání těchto místností bylo povinnému soudem nařízeno, jen povolení exekuce vyklizením těchto místností bylo vymáhající stranou navrženo a jen ohledně těchto místností byla exekuce vyklizením povolena. I kdyby tedy zásadně bylo lze spatřovati vinu vyklizením povinného v tom, že se do bytu pronajímatelem mu pořízeného nenastěhoval, nelze mu vyčítati, že tak neučinil k 15. únoru 1925, nanejvýš před 1. dubnem 1925, do kterého dne místnosti, o které běží, za souhlasu pronajimatelů užíval. Že by však onen náhradou pořízený byt v K. byl povinnému býval k dispozici také ještě k 1. dubnu 1925, vymáhající strana při ústním jednání o návrhu na odklad exekuce vyklizením ne-

tvrdila, naopak plyne z jejího tehdejšího přednesu, že tento byt pro povinného byl pořízen k 15. únoru 1925 a že jen tím, že povinný zavčas do něho se nenastěhoval, bytu tohoto pozbyl. Za tohoto stavu věci nepřichází byt v K., o němž ostatně povinný tvrdil, že mu byl jen nabídnut, ne však pořízen, a že by se do něho nebyl mohl nastěhovati pro zdravotní stav své manželky, vůbec v úvahu, a nelze tedy přičítati povinnému za vinu, že potřebné náhrady nemá. K zájmům příštího nájemníka (pachtýře), by místnosti povinným užívané co nejdříve byly uvolněny, nelze přihlížeti, neboť účelem zákona ze dne 31. března 1925, čís. 51 sb. z. a n. jest, chrániti dosavadního uživatele místností, by nebyl bez přístřeší, a nikoliv ujati se zájmů toho, kdož z dosavad užívaných místností ho chce vypuditi.

Čís. 5475.

K platnosti přistoupení k dluhu nevyhledává se písemné formy.

(Rozh. ze dne 19. listopadu 1925, Rv I 1409/25.)

Žalující firma domáhala se na žalovaném zaplacení, ježto se zaručil za dluh P-ové, dlužnice žalobkyně. **O b a n i ž š í s o u d y** uznaly podle žaloby, **o d v o l a c í s o u d** uvedl v **d ů v o d e c h**: Správně uznal prvý soud, že se žalovaný zavázal dodatečně zaplatiti celý účet P-ové bez omezení časem a že, byť i nepoužil při tom slov, že se zavazuje jako rukojmí a plátce, přece skutečně se zavázal, za ni vedle ní její dluh platiti (§ 1344 a 1347 obč. z.) a že je povinen zažalovanou pohledávku žalující straně zaplatiti, a to jako spoludlužník. Jest přisvědčiti soudu stolice první, že právní jednání mezi žalující firmou (čl. 272 čís. 3 obch. z.) a P-ovou je na straně této obchodem. Ježto pak žalovaný zavázal se z tohoto právního jednání za její dluh, není dle tohoto právního jednání se zřetelem na ustanovení čl. 317 obch. zák. platnost smlouvy jeho se žalobkyní podmíněna písemným jejím sepsáním.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Odvolací soud neodsoudil, jak mylně za to má dovolání, žalovaného jako rukojmího a plátce, nýbrž, protože se zavázal dluh P-ové zaplatiti nikoli pod podmínkou, že hlavní dlužnice jej nezaplatí, jako spoludlužníka přistoupení k zažalovanému dluhu (§§ 1344 a 1347 obč. zák.). Nemá tudíž podkladu, vytýká-li žalovaný v dovolání jako nesprávné právní posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.), že byl odsouzen jako rukojmí a plátce a dovozuje-li nesprávnost odsuzujícího výroku z toho, že domnělé jeho zaručení se nestalo v písemné formě a jest tudíž neplatným (§ 1346, druhý odstavec obč. zák. v novém znění) a že zaplacení dluhu nebylo prý předem od hlavní dlužnice požadováno. Z téhož důvodu postrádá opodstatněnosti i výtka vadnosti řízení (§ 503 č. 2 c. ř. s.), neboť postrádané důkazy o rozmluvě ze dne 19. prosince 1923 vedeny byly o tom, že se žalovaný za zažalovaný dluh jako rukojmí a